

БІБЛІЙНО-БОГОСЛОВСЬКІ РОЗДУМИ

ПАРАФІЯ ЯК СОПРИЧАСТЯ ЛЮБОВІ

У Діяннях апостолів читаємо: «Всі віруючі... усе мали спільним. Вони продавали свої маєтки та достатки й роздавали їх усім, як кому чого треба було» (Ді. 2, 44–45). І трохи пізніше це підтверджується словами: «Громада вірних мала одне серце й одну душу, і ні один не називав своїм щось з того, що кому належало, але все в них було спільне» (4, 32).

Нас завжди вражає, як у ранній Церкві християни віддавали маєтки апостолам на загальне користування всієї церковної спільноти. Але на відміну від марксизму чи інших модерністських «гуманістичних» або «прогресивних» ідеологій, християнська спільнота нікого не примушувала, а пожертви складали добровільно та з радістю. Добрим прикладом для нас є святий рівноапостольний Володимир Великий, який згідно з історичним переданням віддавав одну десяту свого майна на отримання збудованого ним храму на честь Пресвятої Богородиці, т. зв. Десятинної Церкви.

Та не можна обмежити поняття «сопричастя життя» у ранній Церкві матеріальними благами. Те, що давали в жертву апостолам, було символом і знаком набагато глибшої єдності, на що вказує вислів: «одне серце і одна душа». Зрозуміло, що рання Церква найбільше виражала свою єдність «при ламанні хліба» або «ламаючи хліб по домах», як це ми вже обговорювали. Але тут хочемо звернути увагу на те, що віруючі християни від початку усе своє добро сприймали як Божий дар і тому були готові віддати своїй спільноті всяке добро, що сходить з висоти. Підставою для такого мислення є усвідомлення, що через святе Хрещення християни стають дітьми Божими, спадкоємцями вічних благ; що Ісус Христос нам дав такий доступ до Бога; що ми маємо право називати Його нашим Отцем, нашим Татусем і що між собою ми є братами і сестрами, ми **ОДНА ДУХОВНА РОДИНА!**

На Божественній Літургії в один момент священик виголошує слова: «Благодать Господа нашого Ісуса Христа, Любов Бога Отця і причастя Святого Духа нехай буде з усіма Вами» (див. 2 Кор. 13, 13). Це слово «причастя» передає грецьке слово κοινωνία (вимовляється: кінонія), що вказує саме на єдність, спільність, згоду і співжиття. Коли ми приймаємо Тіло і Кров Господню – це водночас кінонія з Богом та з моїми братами і сестрами в Христі. Коли спільно молимося, спільно працюємо, спільно свідчимо про дію Божу в нашому житті – це також кінонія. Бути Церквою – це перебувати разом у сопричасті Святого Духа, в благодаті Господа Ісуса і в любові Бога Отця.

Східні Отці часто наголошують, що усе, чим ми є як Церква, є відображенням таїнственного життя Святої Тройці. Ми віримо в Бога, який є і один, і Спільнотою-кінонія одночасно: Отець, Син і Святий Дух. Все, що говорять про любов християнської спільноти також впливає з нашого розуміння Святої Тройці: Бог є Любов і Спільнотою-Сопричастям Любові, і тому головною

характеристикою Христової Церкви є (або принаймні повинна бути) любов. Христос так звертається до своїх учнів, значить і до нас: «Це моя заповідь, щоб ви любили один одного, як я вас полюбив» (Йо. 15, 12). А апостол Павло пише: «А щодо братньої любові, то ви не потребуєте, щоб до вас писати: самі бо ви навчені від Бога любити один одного» (1 Сол. 4,).

Парафія як сопричастя любові

Отже все, що стосується співжиття у сопричасті любові, насамперед стосується тієї спільноти, в якій ми збираємося регулярно на спільну молитву, тобто до нашої парафії. Тут варто згадати слова псалма 132 (133):

Глядіть, як добре і як любо, коли брати живуть укупі!

Немов на голові найліпше миро, що на бороду стікає,
бороду Арона, на комір його шат стікає.

Немов роса хермонська, що спадає на сіонські гори: бо там Господь зсилає благословення, життя повіки.

Коли йдеться про плекання атмосфери злагоди, згоди і співпраці, без сварок чи конфліктів, дуже багато залежить від священика-душпастиря. Не можна очікувати, що в спільноті усі будуть завжди у всьому погоджуватись. Але священик-душпастир повинен так керувати своєю громадою, щоб усі могли висловити свої думки і поважати думки інших і щоб різниця в поглядах ніколи не стала нищівною для спільноти як такої. І кожний парафіянин повинен докласти зусиль до плекання атмосфери любові, злагоди і єдності, аби всякий, хто спостерігає з боку, міг сказати: «дивіться, як вони любляться!»

ХРИСТІЯНСЬКА СІМ'Я

Цікаво, що ранні християни колись збиралися для молитви по домах, про що читаємо у згадках про т. зв. «домашні церкви» (див. Рим. 16, 5; 1 Кор. 16, 1). Хоча з плином часу та зі збільшенням кількості віруючих християнські спільноти почали збиратись у більших будинках для богочитання і навчання, проте для кожного віруючого християнина своя хата завжди була домом молитви. Тож парафіяльна спільнота повинна пам'ятати про значення християнської сім'ї, яка весь час мусить бути «домашньою церквою», місцем і школою молитви, християнського знання та духовного життя. Це чудово відображає народна пісня:

Де згода в родині, де мир і тишина,

Щасливі там люди, блаженна сторона.

Їх Бог благословляє, добро їм посилає

І з ними ввік живе, і з ними ввік живе.

Жива парафія завжди підтримує розвиток християнської сім'ї та надає їй потрібні ресурси для виховання дітей у пізнаванні правд і практики християнської віри. А в нашій Церкві, як у більшості східних Церков, коли душпастир є одруженим священиком, він покликаний давати гарний і живий християнський приклад сімейного життя.